

[Aksel Larsen.]

skal betale den fordoblede husleje, skal i stedet for at få direkte refusion have denne forhøjede husleje kapitaliseret og have udbetalt den i form af rentebærende obligationer beregnet efter en rente på 8 pct.; denne årlige rente på 8 pct. skulle så modsvare den omtalte $\frac{3}{4}$ refusion af huslejen.

Ja, hvis der var en halv snes tusinde arbejdsløse kontormedhjælpere her i landet, tror jeg virkelig, det ville være et genialt forslag, det ville være beskæftigelsesfremmende, men jeg er altså ikke sikker på, at det netop er i det fag, vi har brug for at skabe ekstra arbejdspladser, og det er mig ærlig talt ufatteligt, ikke blot at folk, der vil gå for at være fornuftige, oven i købet nationaløkonomer, kan udarbejde sådan noget, som er værre end Ebberrød Bank, men også at man kan tage noget sådant så alvorligt, så man her i folketinget og i et 17 mands folketingsudvalg skal studere det og tage det under alvorlig overvejelse.

Formålet med det hele var jo i øvrigt at begrænse befolkningens købekraft ved at opkræve 1 milliard kr. mere i husleje og så lave fusk med pristallet, således at denne huslejestigning ikke indgik i pristallet eller kun indgik i pristallet med meget beskeden vægt.

Nu er denne komplicerede plan droppet ved de firkantede forhandlinger, og det viser sig, at blodet mellem socialdemokrater og venstre og konservative aldrig er så tyndt, at det ikke er tykkere end vand. Kunne man ikke lave det store skattepolitiske firkantede forlig, kunne man i hvert fald lave dette husleje-forhøjelsesforlig. Jeg er ikke inde i detaljer i det, også fordi jeg ikke har været med til disse forhandlinger, der til det ærede medlem hr. Poul Møllers afsky blev holdt bag lukkede døre med 8 deltagere, men jeg har jo forstået, at meningen er, at den 25 pct.s huslejestigning, man nu vil lovgive om, skal træde i kraft så omgående som muligt, og at den skal gælde for 2 år med mulighed for ekstra at regulere huslejen opad i denne periode. Når de to år er forbi, skal man årligt i løbet af en kort årrække bringe huslejen i den ældre boligmasse op, sådan at den bliver ca. fordoblet, altså i gennemsnit. Men så har man samtidig truffet visse aftaler — og det er dem, jeg ikke er bekendt med — om, hvordan man

skal sikre, at denne huslejestigning ikke indgår med den fulde vægt i det løn- og pensionsregulerende pristal.

Naturligvis kan vi ikke forhindre, at de 4 partier i kraft af deres flertal gennemfører noget sådant, men jeg vil gentage, at det er jo ikke en måde at klare det på. Jeg ved udmærket vel, at der er en alt for stor afstand mellem huslejen i den ældre boligmasse og huslejen i det nye og dyrere byggeri. Det svælg, der er dér, bør vi se at få formindsket og helst få ud af verden, naturligvis med skyldig hensyntagen til lejlighedernes kvalitet. Vi foreslår imidlertid, at man gør det ved at nedsætte huslejen i det nye byggeri, ved at gøre det nye byggeri billigere.

Hvad det nye byggeri angår, så er det så dyrt delvis på grund af grundspekulationen, men navnlig på grund af den høje rente. Kreditforeningsobligationer i første prioritet må nu bære en reel rente på sådan noget som 8-9 pct., anden prioritet på ca. 9 pct., tredje prioritet gennem byggeriets sagnagtigt berygtede realkreditfond på ca. 10 pct. Bevares, selve rentesatserne er ikke så høje, de er på $6\frac{1}{2}$ -7 pct., men når kursen ligger i omegnen af 70, kommer vi op på den praktisk talt uhyrlige rente. Hvis man kunne få denne rente sat ned — og det har andre end vi også regnet ud — med blot gennemsnitligt 2 pct., ville huslejen falde med 20 pct., og man behøvede jo ikke at nøjes med at sætte den ned med 2 pct. Derfor har vi sagt, og det har vi stillet forslag om, at man via en boligfond skal udlåne til det samfunds nødvendige boligbyggeri på en sådan måde, at lånene ydes uden kurstab, og således at der er en fast rente på kun 4 pct. Det vil bevirke, at huslejen i det nye byggeri med det samme kan sættes ned med 25 pct., men det vil yderligere bevirke, at obligationsmarkedet bliver mindre belastet, så vil obligationskurserne i øvrigt stige, og det vil medføre en yderligere huslejenedsættelse. Det koster penge, det ved vi, og der er ingen tvivl om, at dette magiske tal på 1 milliard kr., man opererer med, når man taler om nødvendigheden af at forhøje huslejen, også går igen her. Det vil i hvert tilfælde i en årrække — måske 3-4 år, måske længere — koste 1 milliard kroner om året at skaffe de penge, der skal udlånes på den måde.